

“La JOBAC i altres moviments d'Església han format bona part dels protagonistes del teixit associatiu i polític al nostre país”

Description

Els antics integrants de la JOBAC revisen en aquests dies el llegat d'aquest moviment de joves cristians que, entre 1974 i 1992, va gaudir d'una notable presència eclesial i social a Barcelona. Dos són els actes previstos, de moment, per commemorar el cinquantè aniversari dels inicis de l'entitat: un d'ells tindrà lloc el pròxim dimecres 25 d'octubre a l'Espai Assemblea de Comissions Obreres a Barcelona, que acollirà la presentació del llibre [La JOBAC, una proposta eclesial i social](#) (CPL), de **Josep Lligadas**. Més endavant, el 3 de desembre, a la parròquia de Sant Pau del Camp se celebrarà una trobada per reflexionar sobre el que va significar i significa, encara avui, aquest moviment obrer juvenil de caràcter compromès, alegre i vitalista. Una de les persones que en va formar part va ser **Mercè Solé**, actual directora del Secretariat Interdiocesà Pastoral Obrera de Catalunya i esposa de Josep Lligadas.

Quin va ser el seu vincle amb la JOBAC?

Jo vaig entrar a la JOBAC als 21 anys. Treballava (des dels 12 anys) i estudiava. Venia d'una família que no era creient i tenia una bona dosi d'anticossos eclesials. Però un bon dia vaig decidir explorar el tema de la fe (arran d'unes classes de religió a l'institut) i una amiga em va adreçar a la JOBAC. Per a mi va ser una descoberta. Em va apropar un Déu que fins aleshores em semblava teòric i allunyat, em va fer adonar que jo era una persona lliure i amb capacitat de relacionar-me amb la gent i d'actuar. Els meus pares havien patit molt com a treballadors i a mi la JOBAC em va ajudar a situar-me dins la història del moviment obrer i va aportar sentit i horitzó a la meua vida de treballadora i estudiant. Val a dir que era un moment singular d'eclosió participativa en la transició democràtica.

El llibre d'en Josep és una història de la JOBAC?

No, pròpiament. Ja hi ha una història de la JOBAC, que va escriure Montserrat Sintès i que porta per títol [La JOBAC 1974-1992. Desencís i utopia de la joventut a Catalunya](#). El llibre, de Josep Lligadas té com a objectiu exposar, no tant la crònica dels fets, sinó una interpretació més teològica i social del model d'Església i de ciutadania que la JOBAC propugnava. La perspectiva dels anys ho fa més fàcil. Permet una aproximació crítica perquè tots tenim els tics del moment en què ens ha tocat viure i coses

---

que avui potser haguéssim fet d'una altra manera. La distància ajuda a destil·lar allò que ara i avui continua tenint sentit. La JOBAC, com la JOC i com els moviments i parròquies semblants, han format bona part dels protagonistes del moviment associatiu i polític al nostre país. El relat que viure la fe és viure el compromís per al bé comú (en paraules de Benet XVI) i que ens hi hem d'ajudar, continua igual de vigent, encara que avui es posa l'accent més en la contemplació o en l'emoció que no pas en l'acció. I l'acció també és necessària, ben fonamentada en una espiritualitat treballada.

La precarietat laboral entre els joves dels anys 70 va ser un dels factors que va propiciar la creació de la JOBAC. Si en aquells anys la situació era precària, actualment la cosa ha anat molt més lluny, en aquest sentit. Què n'opina?

Sí, tot va començar, crec jo, en aquell moment. Qualsevol reivindicació col·lectiva s'acabava resolent amb retallades que requeien en els joves. Malgrat les mobilitzacions —s'han fet unes quantes vagues generals contra això— les portes laborals per als joves cada cop s'han tancat més. A poc a poc, ho hem anat normalitzant i hem acabat on som ara: l'edat d'incorporació al treball s'ha retardat molt, molts joves treballen en condicions lamentables i n'hi ha que fins als 30 anys no aconsegueixen una certa estabilitat. Amb les repercussions que tot això té i amb altres dificultats afegides, com la manca d'accés a l'habitatge.

Els joves, i el món obrer en general, ha perdut la consciència de classe?

Sí. Durant molt de temps l'accés al consum i el fet que la meva generació ha pogut viure notablement millor que la dels meus pares han apaivagat la consciència de ser treballadors. Molta gent continua sentint-se classe mitjana, tot i la fragilitat que significa dependre únicament de la teva capacitat de treball. No hi ha gaire consciència històrica que les millores no s'han donat perquè sí, sinó que ha costat molt d'obtenir-les i avui de mantenir-les.

És un fenomen que ve acompanyat d'un gran individualisme, del poc interès a promoure la vida sindical a les empreses, de la feblesa de l'associacionisme i del fet que darrere el consum hem passat de ser ciutadans amb drets i deures a sentir-nos clients i a exigir, sense esforç, la resolució dels problemes. També cal comptar que avui segurament la precarietat més gran recau sobre els treballadors immigrants, que molts treballadors veuen com a competidors i amb els quals els costa d'identificar-se.

Quins són els reptes dels moviments d'Església especialitzats en el món obrer?

Doncs arribar a aquests treballadors que estan en pitjor situació, molts dels quals són immigrants. Aproximar-nos-hi, conèixer-los, anar més enllà de l'assistència social (que està molt bé), sinó anar a les causes dels problemes. Això es fa a través de la política, que avui és en un gran descrèdit. Però cal ser-hi. *Acollida* i *lluita* pacífica pels drets socials i laborals són, en aquest sentit, dues paraules clau.

Com fer front a allò que ara en diuen el “precarial”?

Tradicionalment això s'ha fet a través del sindicalisme. Potser avui ens hem institucionalitzat massa, però constatem un bon nombre d'iniciatives modestes però significatives malgrat la dificultat.

Cal sobretot que les persones que integren “el precariat” puguin experimentar que, com deia Cardijn, valen “tot l'or del món”. Que són estimades, per Déu i per nosaltres. Que tenen capacitats i habilitats que potser no coneixen i que poden desenvolupar. Que la solidaritat és possible. Que són lliures i

protagonistes de la seva vida. Aquest és el missatge avui dels moviments obrers cristians (ACO, GOAC, JOC, MIJAC), com ho va ser, fa anys, de la JOBAC.

Category

1. Església catalana

Tags

1. Església i món obrer
2. JOBAC
3. Mercè Solé
4. Moviments obrers

Date Created

23 d'octubre de 2023

Author

jordi-pacheco